

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กและเยาวชนถือเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าที่จะช่วยพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไป หากเด็กและเยาวชนได้รับการพัฒนาให้สมบูรณ์พร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ ย่อมส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในการเสด็จพระราชดำเนินเปิดศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางและสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495

“อนาคตของชาติ ย่อมขึ้นอยู่กับเด็ก เพราะเด็กก็คือผู้ใหญ่ในเวลาข้างหน้า ถ้าบุคคลได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นพลเมืองดี อยู่ในศีลธรรม เคารพต่อบทกฎหมายของบ้านเมืองเสียตั้งแต่วัยเยาว์ เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้นพลเมืองของประเทศก็จะมีแต่คนดี และประเทศก็จะเจริญก้าวหน้าต่อไป”

เด็กและเยาวชนในประเทศไทยมีจำนวน 15 ล้านคน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 25 ของประชากรทั้งหมดของประเทศ (กรมการปกครอง, สำนักบริหารการทะเบียน, 2551) ซึ่งเด็กและเยาวชนถือเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าและสำคัญยิ่งของประเทศ เนื่องจากเยาวชนเป็นความหวังใหม่ของสังคม เป็นวัยที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและสติปัญญา เป็นวัยที่กำลังเข้าสู่ตลาดแรงงาน เป็นวัยที่มีศักยภาพเหมาะสมที่จะได้รับการพัฒนาให้เป็นพลังของชาติที่ต้องสืบทอดและรับภารกิจการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไป ดังนั้นเยาวชนจึงเปรียบเสมือนผู้ซึ่งอนาคตของสังคม (ทัศนีย์ ช้อนขุนทด, 2542) จากนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554 ได้กล่าวว่า เยาวชนหมายถึง บุคคลที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี และเป็นกลุ่มที่มีพลังอันสำคัญที่สามารถช่วยเสริมสร้างกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต

สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ความเจริญทางด้านวัตถุเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ ก่อให้เกิดสิ่งเร้าที่กระตุ้นให้เด็กและเยาวชนเสี่ยงต่อการกระทำผิดมากขึ้น ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว ปัญหายาเสพติด ปัญหามีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ปัญหามีพฤติกรรมเสี่ยง และปัญหาการประพฤติตัวไม่เหมาะสม ปัญหาทั้งหลายเหล่านี้มาจากตัวเด็กและเยาวชนเองและจากผู้ใหญ่สร้างปัญหาขึ้นให้กับเด็กและเยาวชน (นโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554) จากความเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตถุที่มีมากขึ้นในปัจจุบัน กอปรกับปัญหาทางด้านสังคมในหลายด้าน ที่รุมเร้าประเทศไทย ณ ขณะนี้ ส่งผลให้เด็กและเยาวชนต้องตกเป็นเหยื่อของความเจริญทางด้านวัตถุและเป็นภาระของสังคมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจากผลสำรวจของสำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและกรมคุ้มครองเด็ก

และเยาวชน พบว่าแนวโน้มการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีมากขึ้นเรื่อยๆ ดังจะเห็นได้จาก ข้อมูลทางสถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศจำแนกตามเพศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547-2551 ดังนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ระหว่างปี พ.ศ.2547- พ.ศ. 2551 จำแนกตามเพศ

เพศ	ปี พ.ศ.					รวม
	2547	2548	2549	2550	2551	
ชาย	30,368	32,756	44,161	46,593	42,779	196,657
หญิง	2,940	3,324	4,507	4,537	4,202	19,515
รวม	33,080	36,080	48,668	51,128	46,981	216,172

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม, 2553

จากรายงานสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในตารางข้างต้น พบว่า จากการดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศจำแนกตามเพศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 ถึง 2551 จำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทั่วประเทศมีเพิ่มมากขึ้นแทบทุกปี และในแต่ละปีมีเด็กและเยาวชนกระทำผิดเป็นจำนวนมาก

จากปัญหาการกระทำของเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน ส่งผลให้กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นหน่วยงานหนึ่งของกระทรวงยุติธรรม ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ควบคุม ดูแล บำบัด แก้ไข ฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนาพฤตินิสัย และสงเคราะห์เด็กและเยาวชนระหว่างการสอบสวน หรือการพิจารณาคดี และดำเนินการด้านกิจการชุมชนและประสานความร่วมมือเพื่อพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิเด็ก (กระทรวงยุติธรรม , กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2552)

เด็กและเยาวชนที่อยู่ร่วมกันในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ล้วนเป็นเด็กที่ถูกดำเนินคดีอาญาในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับชีวิต และร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ฯลฯ ซึ่งสาเหตุของการกระทำผิดส่วนใหญ่เกิดจากการคบเพื่อน ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การถูกผู้อื่นชักจูงหรือบังคับ สภาพครอบครัว สภาพฐานะทางเศรษฐกิจ ความดึกคคะนอง การทะเลาะวิวาท และการป่วยทางจิต (กระทรวงยุติธรรม , กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2552)

สุธีรา นิมิตรนิวัฒน์ (2553) ได้กล่าวถึงสาเหตุของปัญหาเด็กและเยาวชน ไม่ว่าจะเป็น การติดยาเสพติด การดื่มแอลกอฮอล์ การทะเลาะวิวาท ก้าวร้าวใช้ความรุนแรง ปัญหาสุขภาพจิต

ความเครียด ซึมเศร้า ฆ่าตัวตาย ปัญหาทางการเรียน ฯลฯ เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนมีความสามารถเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคในระดับต่ำ ขาดความเข้มแข็ง อดทนในการเผชิญปัญหา ไม่สามารถอดทนต่อความเหนื่อยยาก ขาดความเชื่อมั่นในตนเองว่าสามารถแก้ปัญหาและควบคุมสิ่งต่างๆได้ ซึ่งสอดคล้องกับ นันทิยา วชิรลาภไพฑูริย์ (2547) ได้กล่าวว่า เด็กและเยาวชนผู้ที่กระทำผิดส่วนใหญ่มักจะมีพื้นฐานมาจากปัญหาส่วนตัว ปัญหาครอบครัว หรือปัญหาทางด้านสังคม ซึ่งหากมีการส่งเสริม AQ น่าจะมีการช่วยเหลือให้ปัญหาทางด้านอารมณ์ลดลง ส่งเสริมให้เยาวชนมีทักษะในการแก้ปัญหา และเกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นเมื่อต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรค

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่านได้ให้ความหมายของความสามารถในการควบคุมตนเองไว้มากมาย ไม่ว่าจะเป็น Glasser (1984) กล่าวถึง ระบบการควบคุมโดยอธิบายถึงพฤติกรรมทั้งหมดของคนเราว่าเกิดจากความต้องการต่าง ๆ ภายในตัวเราเอง Cormier (1979) การควบคุมตนเอง คือ กระบวนการที่บุคคลใช้วิธีหนึ่งวิธีการใดหรือหลายวิธีรวมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ Kanfer (1977) ก็ได้กล่าวว่า การควบคุมตนเองก็คือ การควบคุมการตอบสนองหรือการกระทำที่มีผลกระทบขัดแย้งกันระหว่างปัจจุบันและอนาคต และบุคคลที่สามารถควบคุมตนเองได้ก็คือ บุคคลที่เลือกกระทำพฤติกรรมที่ให้ผลทางลบในปัจจุบันเพื่อที่จะได้ผลกระทบทางบวกในอนาคต แต่มีทฤษฎีของนักการศึกษาท่านหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับ และได้มีการนำทฤษฎีดังกล่าวมาใช้กันอย่างแพร่หลายก็คือ Paul G. Stoltz

Stoltz (1997) ได้กล่าวว่า Adversity Quotient หรือ AQ กลายเป็นทฤษฎีที่ทรงพลังและเป็นเครื่องวัดที่มีคุณค่ามาก เป็นอาวุธที่ขัดเกลาแล้วเป็นอย่างดี เพื่อใช้ในการต่อสู้กับเวลาแห่งความทุกข์ยาก ช่วยกระตุ้นให้คุณทบทวนกับสูตรแห่งความสำเร็จที่เราใช้อยู่ ปัญหาหรือความท้าทายในปัจจุบันนี้ต้องการวิธีคิดแบบใหม่ ต้องการวิธีการใหม่ๆ ที่มีประสิทธิผลและหยิบฉวยมาใช้ได้อย่างทันท่วงที นอกจากนี้ คินสเลย์ จิตรคุปต์ (2545) ยังกล่าวว่า AQ เป็นสิ่งที่ช่วยให้คนประสบความสำเร็จหรือ winners จะเป็นผู้ที่มองเห็นปัญหาเป็นโอกาส มองเห็นโอกาสทุกครั้งที่มีปัญหาและในขณะเดียวกันผู้ที่พ่ายแพ้หรือผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จ จะมองเห็นปัญหาทุกๆ ครั้งที่มีโอกาส

ความสามารถในเผชิญและอุปสรรค (Adversity Quotient) หรือ AQ คือ ความสามารถที่จะเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค ความสามารถที่จะทนต่อปัญหาได้เพียงใด ความสามารถในการเอาชนะปัญหานั้น Stoltz (1997) ได้แบ่ง AQ ออกเป็น 4 มิติ คือ มิติที่ 1 การควบคุม (C=Control) หมายถึงระดับการรับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ให้สามารถผ่านพ้นเหตุการณ์ที่ยากลำบาก หรืออุปสรรค มิติที่ 2 สาเหตุและความรับผิดชอบ (Origin and

Ownership) หมายถึงระดับความสามารถในการควบคุมวิเคราะห์หาสาเหตุและปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของอุปสรรค โดยการพิจารณานำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ของตนเองจากสิ่งที่เคยทำผิดพลาดในอดีต เพื่อนำมาปรับปรุง แก้ไข การตำหนิตนเองและนำไปสู่การเสียใจ หรือการสำนึกผิด มิติที่3 ผลกระทบ (Reach) หมายถึง การวัดผลกระทบของปัญหาความยุ่งยากที่มีต่อการดำเนินชีวิตของแต่ละคนว่ามีมากน้อยเพียงใด และมิติที่4 ความคงทน (Endurance) หมายถึง การรับรู้ถึงความคงอยู่ของอุปสรรคและความสามารถในการจัดการความยืดหยุ่นของปัญหา รวมถึงการขจัดให้หมดไป

จากความสามารถในการเผชิญปัญหาและฝ่าฟันอุปสรรคทั้ง 4 มิติ พบว่าการขาดความสามารถในมิติที่1 การควบคุมตนเองเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ซึ่งสอดคล้องกับ Stoltz (1997) ที่กล่าวว่า วิกฤตทางสังคมที่เราประสบกับการแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรงของสภาพเศรษฐกิจ ความรู้สึกที่ไม่แน่นอนเกี่ยวกับอนาคต อาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เด็กวัยรุ่นมีการฆ่าตัวตาย มีจำนวนการเข้ารับการบำบัดทางจิตเพิ่มขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้บอกถึงวิถีทางการแสดงออก เมื่อสูญเสียความสามารถในการควบคุมชีวิตตนเอง

Stoltz (1997) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการควบคุมตนเอง โดยการควบคุม (C=Control) หมายถึง ระดับการรับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ให้สามารถผ่านพ้นเหตุการณ์ที่ยากลำบาก หรืออุปสรรค ลักษณะของผู้ที่มีมิติด้านการควบคุมสูง ได้แก่ การมีระดับการรับรู้ถึงความสามารถของตนเองที่จะควบคุมตนให้ผ่านพ้นเหตุการณ์และความยากลำบากสูง เป็นผู้มีความคิดเชิงรุกต่อปัญหา (Proactive Approach) ไม่ย่อท้อ พยายามหาทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุธีรา นิมิตรนิวัฒน์ (2553) ที่ได้ให้ความหมายของการควบคุม หมายถึง เป็นการที่บุคคลตอบสนองและใช้ปัญหาอุปสรรคที่ประสบเพื่อยกระดับตัวเองและผู้อื่นให้สูงขึ้น หรือเพื่อให้ได้สิ่งที่เป็นรูปธรรม การคิดเชิงรุกกับโอกาสที่กำลังใกล้เข้ามาเพื่อให้ความทุกข์ทรมานนั้นก่อเกิดเป็นความแข็งแกร่งในวันข้างหน้า การมองความทุกข์ทรมานในทางบวกทำให้เกิดความเข้มแข็งในการแก้ปัญหา พลิกผันความเจ็บปวดเป็นแรงผลักดันในชีวิต จึงถือเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เรามีชีวิตอยู่ได้ ลักษณะของผู้ที่มีมิติการควบคุมสูง ได้แก่ ระดับการรับรู้ว่าตนเองมีอำนาจเหนือบางอย่างเสมอ แม้ในเหตุการณ์รุนแรงก็สามารถควบคุมพฤติกรรมตอบสนองของตนได้ แสวงหาปัจจัยหลายๆอย่างมาช่วยแก้ไขสิ่งต่างๆให้ดีขึ้น มีความคิดเชิงรุกต่อปัญหา หนักแน่น ไม่สูญเสียความมั่นใจและความหวังง่าย ๆ ไม่ลดความตั้งใจ ทนทานต่อความยากลำบากต่างๆที่ผ่านเข้ามา ฟื้นตัวเร็ว มีความกระตือรือร้น ในการเผชิญปัญหาอุปสรรคและพยายามแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ ผู้มีคะแนนมิติการควบคุมสูงจะส่งผลดีในการทำงาน ผลผลิตของงาน สุขภาพและอายุที่ยืนยาว สำหรับผู้ที่มีมิติการควบคุมต่ำ ได้แก่ ผู้ที่รับรู้ว่ามีปัญหาอุปสรรค ความยากลำบากแม้เพียงเล็กน้อยก็อยู่เหนือการควบคุมของตน เขาต้องยอมรับภาวะเลวร้ายนั้น ไม่สามารถ

เปลี่ยนแปลงสิ่งใดๆได้ ซึ่งก็จะทำลายกำลังศักยภาพให้ลดน้อยลงจนหมดพลังต่อสู้หรือล้มเลิกความตั้งใจไปง่ายๆ เขาจะเพิกเฉยต่อปัญหาเพราะไม่มีสิ่งใดเลยที่สามารถทำเพื่อป้องกันหรือจำกัดความเสียหายได้ รวมทั้งยังเชื่อถือโชคชะตาหรือเคราะห์กรรม บุคคลกลุ่มนี้ขาดความกระตือรือร้น เพราะบางและอ่อนแอเมื่อเผชิญกับอุปสรรค หรือดูอ่อนล้ามากเกินไปแม้กับเหตุการณ์ไม่ปกติในชีวิตประจำวัน ผู้ที่มีการควบคุมต่ำมากจะล้มเลิกความตั้งใจแก้ไขปัญหาอุปสรรคในที่สุด

จากข้างต้นพบว่าความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต หากบุคคลไม่มีความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคย่อมส่งผลให้กระทำผิดและส่งผลให้ชีวิตไปสู่เส้นทางที่เลวร้าย ซึ่งจะพบได้จากสถิติของสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในปี พ.ศ. 2552 พบว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดจากสาเหตุการทะเลาะวิวาทจำนวน 2,250 คน และจากความคิดคะนอง 6,978 คน ซึ่งทั้งสองสาเหตุล้วนมาจากการขาดความสามารถในการควบคุมตนเองแทบทั้งสิ้น (กระทรวงยุติธรรม , กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2552) ดังนั้นการจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีความสามารถในการควบคุมตนเองได้ดีขึ้น

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีหน่วยงานในสังกัดอยู่ทั่วประเทศ โดยมีสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน ซึ่งทำหน้าที่พิทักษ์และคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ดำเนินการด้านคดีตามคำตัดสินของศาล โดยแบ่งหน้าที่รับผิดชอบเป็นเขต 9 เขตและเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดังตาราง

ตารางที่2 การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ

เขตพื้นที่	จังหวัด
กรุงเทพมหานครและปริมณฑล	กรุงเทพมหานคร ฉะเชิงเทรา นครนายก นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ
เขต 1	จันทบุรี ชลบุรี ตราด ปราจีนบุรี ระยอง สระแก้ว
เขต 2	กาญจนบุรี นครปฐม ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี ราชบุรี สมุทรสงคราม สมุทรสาคร สุพรรณบุรี
เขต 3	ชัยภูมิ นครราชสีมา บุรีรัมย์ สระบุรี สุรินทร์
เขต 4	กาฬสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม ร้อยเอ็ด เลย สกลนคร หนองคาย หนองบัวลำภู อุดรธานี
เขต 5	นครพนม มุกดาหาร ยโสธร ศรีสะเกษ อำนาจเจริญ อุบลราชธานี

ตารางที่ 2 (ต่อ) การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ

เขตพื้นที่	จังหวัด
เขต 6	กำแพงเพชร ชัยนาท ตาก นครสวรรค์ พระนครศรีอยุธยา พิษณุโลก เพชรบูรณ์ ลพบุรี สิงห์บุรี สุโขทัย อ่างทอง อุทัยธานี
เขต 7	เชียงราย เชียงใหม่ น่าน พะเยา แพร่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน อุดรดิตถ์
เขต 8	กระบี่ ชุมพร นครศรีธรรมราช พังงา ภูเก็ต ระนอง สุราษฎร์ธานี
เขต 9	ตรัง นราธิวาส ปัตตานี พัทลุง ยะลา สงขลา สตูล

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม, 2553

จากการสำรวจจำนวนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั้ง 9 เขตและกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า การแบ่งเขตความรับผิดชอบของหน่วยงานในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนแบ่งออกเป็นเขตต่างๆ โดยมีการกระจายอำนาจหน้าที่ในการรับผิดชอบในแต่ละภาค ดังนี้

ตารางที่ 3 การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ แบ่งตามภูมิภาค

ภาค	หน่วยงาน
ภาคกลาง	กรุงเทพมหานครและปริมณฑล เขต 6 และบางส่วนของเขต 2
ภาคใต้	เขต 8 และเขต 9
ภาคตะวันตก	เขต 2 (บางส่วน)
ภาคตะวันออก	เขต 1
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เขต 3 เขต 4 และเขต 5
ภาคเหนือ	เขต 7

ที่มา : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม, 2553

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคเหนือจะมีครบทุกจังหวัด แต่มีเพียงสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงราย และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่เท่านั้น ที่สามารถดำเนินการตามคำสั่งศาลเพื่อฝึกอบรมวิชาชีพให้แก่เด็กและเยาวชนได้ ซึ่งหากศาลตัดสินให้เด็กและเยาวชนเข้ารับการฝึกอบรมวิชาชีพ เด็กและเยาวชนจากจังหวัดแม่ฮ่องสอน และลำพูนจะเข้า

รับการฝึกอบรมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนเด็กและเยาวชนจากจังหวัดน่าน แพร่และอุตรดิตถ์ จะเข้ารับการฝึกอบรมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง และเด็กและเยาวชนจากจังหวัดพะเยา จะเข้ารับการฝึกอบรมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงราย (เจ้าหน้าที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง , สัมภาษณ์ , 22 กุมภาพันธ์ 2553) ซึ่งจะพบว่าสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่ทำหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการฝึกอบรมวิชาชีพให้กับเด็กและเยาวชนทั้งหมด 3 จังหวัด สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดเชียงรายทำหน้าที่รับผิดชอบ 2 จังหวัด และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่รับผิดชอบดูแลเด็กและเยาวชนจังหวัดอื่นๆ มากที่สุดคือ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปางทำหน้าที่รับผิดชอบ 4 จังหวัด

จากสถิติเด็กและเยาวชนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง คดีอาญา 1 มกราคม 2552-31 ธันวาคม 2552 มีจำนวน 517 คดี โดยคดีที่พบมากที่สุดคือคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ คดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และคดีเกี่ยวกับเพศ ตามลำดับ (เจ้าหน้าที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์, 22 กุมภาพันธ์ 2553)

ปัจจุบันสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปางมีเด็กและเยาวชนจำนวน 86 คน เป็นชาย 77 คน และหญิง 9 คน (เจ้าหน้าที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์ ; 27 สิงหาคม 2553) เด็กและเยาวชนที่อยู่ร่วมกันในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปางล้วนเป็นเด็กที่ถูกดำเนินคดีอาญาในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ฯลฯ ซึ่งสาเหตุของการกระทำผิดส่วนใหญ่เกิดจากการคบเพื่อน ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การถูกผู้อื่นชักจูงหรือบังคับ สภาพครอบครัว สภาพฐานะทางเศรษฐกิจ ความดึกคคะนอง การทะเลาะวิวาท และการป่วยทางจิต (กระทรวงยุติธรรม , กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2552) ซึ่งเด็กและเยาวชนที่ได้รับคำพิพากษาให้การฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง จะได้รับการฝึกอบรมวิชาชีพต่างๆ และทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การเรียนตัดผม ช่างเชื่อม เกษตร ไฟฟ้า ฟุตซอล ดนตรี คีตมวยไทย นาฏศิลป์ ฯลฯ แต่ยังไม่เคยจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจจังหวัดลำปาง (เจ้าหน้าที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดลำปาง, สัมภาษณ์, 22 พฤษภาคม 2553)

จากกิจกรรมการเรียนรู้ที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปางได้จัดขึ้นให้กับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง อาจยังไม่เพียงพอที่จะสนองตอบความต้องการเพื่อพัฒนาเรื่องความสามารถในควบคุมตนเองต่อปัญหาและ

อุปสรรคได้ ดังนั้นเราจึงควรจัดกิจกรรมเพิ่มเติมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรค กิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนจึงควรเข้ามาเพิ่มเติมและส่งเสริมในเรื่องดังกล่าว เนื่องจากการจัดกิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนจะยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและมีเป้าหมายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนให้มากที่สุด เป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่นและปรับให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น นอกจากนี้กิจกรรมการศึกษาในระบบโรงเรียนยังมีลักษณะต่างๆ ที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนดังนี้ (อาชัญญา รัตนอุบล, 2544) 1. ประชากรเป้าหมาย จัดให้แก่ผู้ที่ยอยู่นอกโรงเรียน โดยไม่คำนึงถึงอายุของผู้เรียน ผู้เรียนมาจากทุกกลุ่มอายุ 2. โครงสร้างและการบริหารงาน มีโครงสร้างที่ยืดหยุ่นได้ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่จัดขึ้นของแต่ละหน่วยงาน และจะมีลักษณะที่เป็นอิสระต่อกัน 3. มีปรัชญาการจัดการศึกษาที่ยึดหลักการเรียนรู้เพื่อชีวิตจริง และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน 4. มีวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจง ภายใต้ระยะเวลาที่กำหนดไว้อันสั้น โดยมุ่งหวังให้เป็นผลของการเปลี่ยนแปลงโดยทันที และมีความสมบูรณ์ในตนเอง สนองความต้องการ การเรียนรู้ที่เป็นปัจจุบันหรือในอนาคตอันใกล้ของบุคคล และสังคม 5. มีหลักสูตรที่เป็นเนื้อหาตรงกับความต้องการของส่วนบุคคล และสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันที่ตนกำลังประสบอยู่ได้อย่างเหมาะสม 6. การเรียนการสอน และวิธีการเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และสนับสนุนแหล่งวิทยาการ และภูมิปัญญา ท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนอย่างเต็มที่ 7. การลงทุน และค่าใช้จ่าย เป็นการลงทุนที่ประหยัด โดยใช้ทรัพยากรและบุคลากรที่มีอยู่ในชุมชนมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอน 8. ระยะเวลาของการเรียน การสอนจะมีความยืดหยุ่นเป็นไปตามลักษณะของเรื่องที่จะศึกษา และลักษณะของกิจกรรมการศึกษา 9. ไม่มีสถานที่ หรือสถาน้อย่างเป็นทางการแน่นอนตายตัว โดยสามารถใช้สถานที่ที่ เหมาะสมกับสภาพชุมชน ตามความสะดวกและโอกาสของผู้สอนและผู้เรียน 10. ผลที่ได้รับ ผู้เรียนอาจจะได้รับใบประกาศ วุฒิบัตร หรือประกาศนียบัตร แต่อย่างไรก็ดีสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ใช่สิ่งจำเป็นหรือเป็นสิ่งที่สำคัญเท่ากับการได้รับ และนำความรู้ไปใช้ประโยชน์เพื่อแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันของตนเองต่อไป

เนื่องจากผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพราะเด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าเช่นเดียวกับเด็กทั่วไปในสังคม และเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้จำเป็นต้องมีความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคเพื่อที่จะผ่านพ้นปัญหาต่างๆในชีวิตให้ได้ ฉะนั้นผู้วิจัยจึงต้องการจัดกิจกรรมทางการศึกษาในระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุม

ตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยใช้เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปางเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนอื่นในโอกาสต่อไป

คำถามการวิจัย

1. ความต้องการของการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นอย่างไร
2. ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรค ก่อนและหลังการทดลองของของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีความแตกต่างกันอย่างไร
3. ความพึงพอใจของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนต่อกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการในการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคก่อนและหลังการจัดกิจกรรมของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคของกลุ่มทดลอง หลังเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคเป็นพฤติกรรมที่สามารถฝึกฝนกันได้ และเมื่อเราสามารถฝึกฝนตนเองจนสามารถควบคุมความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคได้ ย่อมทำให้พฤติกรรมการแสดงออกของเราเปลี่ยนแปลง ซึ่งสอดคล้องกับ

Glasser (1984) กล่าวว่า ระบบการควบคุมโดยอธิบายถึงพฤติกรรมทั้งหมดของคนเราว่าเกิดจากความต้องการต่าง ๆ ภายในตัวเราเอง เราเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตัวอย่างใดในระบบการควบคุมและเรียนรู้ที่จะนำมารวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตเพื่อที่จะควบคุมชีวิตของพวกเราได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทฤษฎีการควบคุมไม่เพียงแต่ทำให้เรามีความสามารถที่จะตระหนักว่าเราเลือกพฤติกรรมของเราเองและบางทีสิ่งที่เราเลือกอาจไม่ใช่ทางเลือกที่ดี แต่ยังชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เราอาจต้องการใครบางคนเพื่อการเปลี่ยนแปลง และสิ่งทั้งหมดที่เราสามารถทำได้คือความพยายามที่จะเพิ่มการควบคุมชีวิตของพวกเราให้ดีขึ้น นอกจากนี้เรายังต้องตระหนักด้วยว่าเราสามารถที่จะควบคุมชีวิตของพวกเราให้ดีขึ้น นอกจากนี้เรายังต้องตระหนักด้วยว่า เราสามารถที่จะควบคุมชีวิตของตัวเองได้เท่านั้น ไม่สามารถไปควบคุมชีวิตของคนอื่นได้เลย

Cormier (1979) การควบคุมตนเอง คือ กระบวนการที่บุคคลใช้วิธีหนึ่งวิธีการใดหรือหลายวิธีรวมกันเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรม เป้าหมาย กระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมาย และควบคุมตัวแปรทั้งภายในและภายนอกของบุคคลอื่นจะมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นด้วยตนเอง

Brigham (1978) กล่าวว่า การควบคุมตนเองจัดได้ว่าเป็นกระบวนการหนึ่งของการปรับพฤติกรรม ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งตามทฤษฎีการเรียนรู้เชื่อว่าพฤติกรรมเป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อม และความสามารถของบุคคลที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนโดยการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมของตน บุคคลใดที่เรียนรู้ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองมากเท่าไร เขาก็จะมีอิทธิพลต่อชีวิตของตนเองมากขึ้นเท่านั้น

Kanfer (1970) และ Bandura (1978) กล่าวว่า การควบคุมตนเองมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากผลกรรมในสิ่งแวดล้อมเท่านั้น แต่ยังเป็นผลจากการประเมินถึงคุณค่าของพฤติกรรมและทำให้เกิดการตั้งมาตรฐานให้ตนเองและนำไปสู่การควบคุมตนเองในที่สุด

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ได้ศึกษาถึงการควบคุมตนเองในด้านต่างๆ เช่น

ปภาวดี แจ้งศิริ (2527) ได้ศึกษาผลการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลธารวิทยา จังหวัดชุมพร จำนวน 54 คน จัดเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน การวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะแรกหาเส้นพฤติกรรมของนักเรียน ระยะที่สองทำการฝึกกระบวนการควบคุมตนเอง และระยะที่สามคือระยะติดตามผล ผลการวิจัยพบว่า การควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้

Bolstad และ Johnson (1972) ใช้กระบวนการควบคุมตนเองลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนของนักเรียนเกรด 1 และ 2 จำนวน 38 คน โดยแบ่งผู้รับการทดลองเป็นกลุ่มย่อย ๆ ดังนี้ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงจากภายนอก (ER) กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ใช้กระบวนการควบคุมตนเอง (SR₁, SR₂) โดยที่วิธีการของทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันตรงที่กลุ่มที่ 2 จะต้องสังเกตและบันทึกพฤติกรรมต่อไปในช่วงสุดท้ายของการทดลอง กลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม (NR) ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม มีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มที่ 2 มีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงมากกว่ากลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 3 ส่วนกลุ่มที่ 3 มีพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนลดลงมากกว่ากลุ่มที่ 1 ซึ่งผลแสดงให้เห็นว่าการฝึกกระบวนการควบคุมตนเองมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมก่อนนอนในชั้นเรียนมากกว่าการเสริมแรงจากภายนอก

จากแนวคิดและงานวิจัย ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีความรู้ ทักษะ และทัศนคติเรื่องความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคหลังการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคเหนือ จำนวน 1,182 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 1 มกราคม 2553)
2. ตัวแปรที่จะศึกษา ได้แก่

2.1 ตัวแปรต้น กิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

2.2 ตัวแปรตาม ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรค

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

กิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน หมายถึง กิจกรรมการศึกษาที่จัดขึ้นนอกเหนือไปจากการศึกษาในระบบโรงเรียน ที่ให้ความรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดลำปาง โดยลักษณะของการจัดกิจกรรมมีความยืดหยุ่นสูง ปรับเปลี่ยนได้ตามสถานการณ์ สถานที่และบุคคล ใช้เทคนิควิธีการที่หลากหลาย ซึ่งจะมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียน 4 ขั้นตอน คือ 1. การสำรวจเพื่อค้นหาความต้องการ 2. การออกแบบกิจกรรม 3. การจัดกิจกรรม 4. การประเมินผลการเรียนรู้

ความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรค หมายถึง ระดับการรับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ให้สามารถผ่านพ้นเหตุการณ์ที่ยากลำบาก หรืออุปสรรค โดยความสามารถในการควบคุมตนเองของ Stoltz (1997) ดังนี้ 1. การรับรู้ถึงความสามารถของตนที่จะควบคุมตนให้ผ่านปัญหาและอุปสรรค 2. มีความคิดเชิงรุกต่อปัญหา 3. ไม่ย่อท้อ 4. มีความพยายามหาทางออกของปัญหา

การรับรู้ถึงความสามารถของตนที่จะควบคุมตนให้ผ่านปัญหาและอุปสรรค หมายถึง การเข้าใจตนเองว่าเป็นอย่างไร รู้จักสำรวจความรู้สึกของตนเอง คิด วิเคราะห์และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล รับรู้ถึงความสามารถของตนในการจะควบคุมตนให้ผ่านปัญหา และสามารถดูแลตนเองเมื่อเกิดทุกข์ได้

มีความคิดเชิงรุกต่อปัญหา หมายถึง กระบวนการคิดโดยมองเห็นสาเหตุ ปัจจัย ของปัญหาที่เกิดขึ้น สามารถวิเคราะห์และบอกวิธีจัดการความขัดแย้ง และพยายามคิดขจัดปัญหาโดยไม่เก็บปัญหาและความคับข้องใจไว้กับตนเอง

ไม่ย่อท้อ หมายถึง การให้กำลังใจตนเอง และพร้อมที่จะต่อสู้กับปัญหา โดยหาวิธีและแนวทางเพื่อให้ปัญหาหมดไป

มีความพยายามหาทางออกของปัญหา หมายถึง มีแนวทางในการแก้ไขปัญหา รู้จักปรึกษากับผู้อื่น มีการวางแผนเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

เด็กและเยาวชน หมายถึง เด็กและเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 13-19 ปี ที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสามารถนำแผนกิจกรรมการศึกษาจากระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนต่อไป

2. ทำให้หน่วยงานต่างๆ ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน เกิดความรู้ความเข้าใจในการเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนเพื่อเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับการพัฒนาเด็กและเยาวชน

3. ทำให้เกิดการพัฒนากิจกรรมการศึกษาจากระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนต่อไป

4. เป็นแหล่งข้อมูลพื้นฐานที่ช่วยให้ผู้วิจัยท่านอื่นสามารถนำเอาแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ประโยชน์ในการส่งเสริมการจัดกิจกรรมการศึกษาจากระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมตนเองต่อปัญหาและอุปสรรคสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือกลุ่มเป้าหมายอื่นต่อไป

